

FÉMTÜSKÉK

„*A Világ nem más, mint univerzális Sehol. Ezért soha sincs, ahová elmenned.*”
(Emil Cioran: *Gondolatok alkonya*)

a

Mit is kezdhethnének ennyi év után mit kezdhethnének már fölöslegessé idejétmúlttá és idegenné válva egymásnak elviselni e hömpölygő lét lassú áramlásait egy ágyba egymás mellé bújni majd onnan kelni akkor is amikor már nem is vonzzák csak lökik taszítják egymást – És lekapcsolják a villanyt még egy utolsó pillantást vetve aznapi mindennapi életükre mielőtt végleg sötétbe borul és hintázni és lebegni kezd körülöttük a világ s a hol közelebből hol távolabbról érzékelhető zajokból neszekből annyi marad csupán szétrajzó gondolataik háttérében hogy ott vannak egymás mellett a vaksötétben s a paplan alatt némán lapulókat a szótlanságuk az egymást hallgatással büntető szándék ringatja egyre közeledő egyre biztosabb megszűnésbe – egymástól pár centire csak a sötétben nem összefonódva nem egymáshoz bújva hanem távol egyik a másiktól látszólag együtt de valójában már egymástól teljesen függetlenül –

a/b

Mint aki már valahol ott túl van az alkonyba kékülő dombok túloldalán a száraz venyigék a kiszikkadt fű és a rettentő némaság honában valahol ahol már csak alig süt fel a nap alig kel fel az isteni szellő és nincsenek patakok fák nincsenek mezők sem madarak csak a semmi van a kápráztató pusztaság a kápráztató alkonyatban mint az életük sivársága is az elmenések elrohanások visszakérezkedések a hazatalálások és elmenekülések és ennek a bomlasztó és megállíthatatlanul terebélyesedő fásultságnak a beszivárgása a napjaikba mint kockacukorba a kávé sötétjének ami megrontott mindent lassan ami volt és ami lehetett volna ha már most... legalább igen most...

ab/c

Mínt hogy úgy ült vele szemben egyenes derékkal térdénél kislányosan összezárt lábbal elutasító kissé megvető tekintettel a helyiség sűrű zshivájában olyan feszült gyanakvással figyelte olyan távolságtartó taszító sőt ellökő tovalökő borzongással a tekintetében és oly riadtan és oly makacs gyanakvással szorította magához kis fényes retiküljét mínt hogyha attól tartana hogy valaki is ráveti magát feldönti a székéről leteperi és kicsavarja kezéből egyetlen kincsét egyetlen vagyonát az utolsó fogódzót amibe vele szemben még kapaszkodhat úgy érezte nincs a világnak az a melege nem létezik az a kedves szó amely felolvashatná a szemben ülőt átsegíthetné a komor torlaszokon őket átvághatná ezt a gátat miközben pillantásai egyre csöndesedő záporában hagyja végképp egyetlen árva jel vigasztaló reménykeltő napsugár nélkül...

abc/d

Mínt majdnem minden induláskor majdnem mindig amikor elmegy kátrányszag és korom meg füst dübörgő szerelvények fékező gőzölő fűjtató mozdonyok szennyes talpfák koszosbarna zúzalékkövek a sínek acéljának a bundák a zsiros báránysapkák átható szagában hirtelen minden felvezetés előkészületek előjelek nélkül váratlanul hasít bele az érzés mint aki egy új tudást kap cserébe egy másikért hogy igen beláthatatlan káosz és rendezetlenség van benne s hogy dönteni kéne csak annyit kéne mondani hogy soha többé hogy elmenni és soha többé ne jönni meg már neki egymásnak a volt életüknek annak a sok-sok évnek soha soha többé...

abcd/e

Ha tudta volna hogy ez a valami ami most köztük van hogy ez évekkel ezelőtt megszületett ha észrevette volna még időben az apró változásokat de nem tudta nem érzékelte vagy egészen másképp értelmezte a dolgokat ott abban a városban ami az ő kisvárosuk volt ahol még mindig – gondolta – számukra távlatok nyíltak s amelyet lassan hány évtizede úgy laktak hogy sehogy

sem laktak de mégis úgy gondolta hogy az övé hogy az övék
és mind az összes együtt töltött év sajgott most benne egyenként
hasított bele éles fájdalommal a bordái közé a poros kisváros
ahol önnön tehetetlensége fásultsága és esendősege virágzott
és nőtt és sarjadt teljes pompájában és már mindent ideiglenesnek
érezett és távolinak mint ezt is ezt az ezt amely csupa folt hátán
folt mismásolás stoppolás és javítgatás mellébeszélés és önámítás
ha tudta volna hogy nincs változás csak sodródás van s hogy el-
rontotta valakinek hogy elrontotta valaki neki a... ha tudta volna
ha beletörődhetett volna, s hogy de miért?

abcde/f

Hogy felugrik hogy rohanni kezd mint aki a dolgoknak még csak
az elején a legeslegelején tart leszalad a lépcsőkön a felvillanó
lámpa alatt ki a sötét ég alá mely elrejtí most a csillagok irdatlan
reszkető tömegét és már semmi pislákoló fény mert már a kezdetétől
nem volt az egésznek ilyenféle ékessége csak valamilyen bolond
összefüggéstelen ritmusa kotyogó fortyogó setét egy kettő négy
egy kettő négy és továbbgyűrűző végtelen monológ végtelen
beszéd innen is onnan is ami rászakad mindkettejükre rászakad
ismét a levezető és a feljáró lépcsők között húsz másodperc és
elalszik a fény és megint sötét...